

дото, опитенъ старъ слонъ, вѣоржженъ съ огромнѣ гласъ, изведнажъ почувствува опасността и громко зарева. Другаритѣ му отговориха сжщо съ такива силни викове, които биха изплашили всѣкиго, но не и човѣка. Хората все повече приближаваха до стадото и го заобикаляха все по-тѣсно отъ всички страни като съ обръчъ. Най-сетнѣ отъ тѣхъ се отдѣли единъ по-смѣлъ ловець, който седѣше върху гърба на една стара, опитна слоница на име Молли.

Молли вече много пжти е помагала на хората да ловятъ нейнитѣ роднини и бѣше до толкосъ хитра въ прѣдателството, че човѣкътъ, който бѣ на гърба ѝ, трѣбваше само да наблюдава нейнитѣ постжпки.

Най-напрѣдъ Молли почна да се разхожда около водопоя, безгрижно пиеше вода и тѣй весело си махаше хобота, че нѣколко помамени нейни роднини трѣгнаха къмъ нея, макаръ че стариятъ водачъ ревише печално и сърдито, като да говорѣше: „Пазете се, другари, тя е прѣдателка, тя ви мами; тя не е вече нашъ другаръ, а работи въ полза на хората!“

Но довѣрчивитѣ юноши тѣй се зарадваха отъ идването на веселата Молли, че не искаха да слушатъ думитѣ на стареца. Тѣ не видѣха, какъ ловецьтъ скочи отъ гърба на слонлицата и се скри задъ крака ѝ, и че той държеше дебело вжже въ ржцѣтѣ си. Лекомисленитѣ слонове дигнаха вече хоботи за да поздравятъ непознатата, — когато изведнажъ около кракътъ на едного отъ тѣхъ се обви вжжето. А докато плѣнникътъ ревише отъ негодувание, вжжето обви вече и другия му кракъ.

Изплашеното стадо почна да се мѣта наоколо, като отговаряше съ диви викове на воплитѣ на своя другаръ; но за робътъ бѣше вече всичко свършено: той тжжно гледаше какъ избѣгаха